

ΣΕ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

«Νεφέλη, είσαι έτοιμη; Άντε θα αργήσουμε!», της φώναξε με ανυπομονησία, με τη φωνή του να αντηχεί σε όλο το σπίτι. «Ναι! Τώρα, έρχομαι», του απάντησε κοιτάζοντας την αντανάκλασή της στον καθρέφτη μια τελευταία φορά. Ο Κώστας, το αγόρι της, θα την έβγαζε έξω για φαγητό για να γιορτάσουν τα γενέθλιά της και ήθελε όλα να ήταν τέλεια. Κατέβηκε βιαστικά τις σκάλες και φόρεσε γρήγορα γρήγορα τα παπούτσια της. Μια κοφτή ανάσα ξέφυγε απ' τα χείλη του Κώστα και την κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω με γουρλωμένα μάτια. «Είσαι πανέμορφη!», της είπε με θαυμασμό. Εκείνη τον ευχαρίστησε με αναψοκοκκινισμένα μάγουλα και βγήκαν έξω, κλειδώνοντας την πόρτα πίσω τους.

Η διαδρομή προς το εστιατόριο ήταν σύντομη. Κατέβηκαν απ' το αυτοκίνητο και κατευθύνθηκαν προς τον προορισμό τους. Μερικά γκρίζα σύννεφα σκέπαζαν τον νυχτερινό ουρανό και το κρύο αεράκι χάιδευε απαλά το μάγουλο της Νεφέλης. Ένα ρίγος τη διαπέρασε και την έκανε να ανατριχιάσει. Έτριψε τα δυο της χέρια μεταξύ τους, προσπαθώντας να προσφέρει λίγη ζεστασιά στον εαυτό της. Ο Κώστας, διαπιστώνοντας την κίνησή της, έβγαλε το μπουφάν του και το ακούμπησε πάνω στους ώμους της. «Σ'ευχαριστώ», του είπε με ένα γλυκό χαμόγελο. Εκείνος έσκυψε προς το μέρος της, ακούμπησε ένα απαλό φιλί στο μάγουλό της και την κοίταξε τρυφερά. Αυτή πήρε το χέρι του στο δικό της και έμπλεξε τα δάχτυλά τους μεταξύ τους.

Μετά από λίγο περπάτημα έφτασαν στο εστιατόριο και ζήτησαν ένα τραπέζι για δύο στον εσωτερικό χώρο. Το εστιατόριο ήταν κομψό και κλασικό. Ο φωτισμός ήταν χαμηλός με άσπρα, κυκλικά τραπέζια να γεμίζουν τον χώρο. Κεριά και βάζα με πανέμορφα λουλούδια ήταν τοποθετημένα σε κάθε τραπέζι. Το αγαπημένο ζευγάρι κάθισε σε ένα τραπέζι και παρήγγειλε το φαγητό του με ένα μπουκάλι κόκκινο κρασί να το συνοδεύει. Το φαγητό τους κατέφθασε μέσα σε μερικά λεπτά και το καταβρόχθισαν αμέσως. Η Νεφέλη είχε ήδη πιει δύο ποτήρια κρασί ενώ ο Κώστας αρνήθηκε να πιει περισσότερο από ένα, αφού ήξερε πως θα έπρεπε να οδηγήσει αργότερα. Ήταν ώρα του ορεκτικού και ο Κώστας ζήτησε απ' τον σερβιτόρο να τους φέρουν μια τούρτα. Ο σερβιτόρος έφτασε και τοποθέτησε μια μικρή τούρτα με το νούμερο είκοσι-ένα μπροστά απ' τη Νεφέλη.

«Χρόνια πολλά στην καλύτερη κοπέλα του κόσμου!», είπε ο Κώστας με ένα τεράστιο χαμόγελο στο πρόσωπό του. Σήκωσε το ποτήρι του και αφού έκανε την πρόποσή του, τσούγκρισαν και οι δυο τα ποτήρια τους και ήπιαν και οι δύο μια γουλιά απ' το κρασί τους. «Εμπρός, κάνε μια ευχή», την παρότρυνε. Εκείνη έσκυψε κοντά, έκλεισε τα μάτια, ζάρωσε τη μύτη και έκανε την ευχή της φυσώντας το κεράκι που βρισκόταν πάνω στην τούρτα. Ευχήθηκε να μείνει για πάντα ευτυχισμένη με τον άνθρωπο που καθόταν μπροστά της και της είχε κλέψει την καρδιά.

Συνέχισαν να κουβεντιάζουν και η νύχτα κυλούσε ομαλά. Η Νεφέλη είχε ήδη πει το πρώτο μπουκάλι κρασιού μόνη της και παρήγγειλε ακόμη ένα. Το μόνο που ήθελε αυτή τη στιγμή ήταν να πει και να περάσει καλά. Ήταν χαρούμενη και ένιωθε υπέροχα. «Μωρό μου, με το μαλακό το κρασί. Δεν θέλω να πάθεις κάτι», της είπε με ενδιαφέρον στη φωνή του. «Μην ανησυχείς για μένα, μια χαρά είμαι. Έλα, πρέπει και εσύ να πιεις λίγο, να χαλαρώσεις», του είπε με ένα ναζιάρικο ύφος. «Συγγνώμη αλλά πρέπει να παραμείνω νηφάλιος για να μπορώ να οδηγήσω», της απάντησε με ένα απολογητικό χαμόγελο. «Έλα, μην είσαι τόσο σπαστικός!», του απάντησε, επεκτείνοντας τις λέξεις της, σημάδι ότι ήταν ήδη μεθυσμένη. «Πιες μόνο ένα ποτηράκι, για μένα», τον παρακάλεσε πεταρίζοντας τα βλέφαρά της. Σκέψεις συνέφιασαν το μυαλό του Κώστα. Ήξερε ποιο ήταν το σωστό αλλά, ένα ποτηράκι κρασί δεν θα έβλαπτε. Σωστά; «Καλά... Αλλά μόνο ένα!», την προειδοποίησε και αυτή του χαμογέλασε.

Λίγες ώρες μετά, και οι δυο τους παραπατούσαν στο πεζοδρόμιο προσπαθώντας να επιστρέψουν πίσω στο αυτοκίνητο. Γελούσαν και προσπαθούσαν να συγκρατήσουν την ισορροπία τους για να μη σωριαστούν στο έδαφος. Με χίλια δυο βάσανα κατάφεραν και έφτασαν στο αυτοκίνητο και μπήκαν μέσα. «Είσαι σίγουρος ότι μπορείς να οδηγήσεις;» τον ρώτησε με ένα μικρό γελάκι. «Ναι, μην ανησυχείς», της απάντησε με σιγουριά, παρόλο που ήταν ζαλισμένος. Συγχυσμένος, μετά από λίγα λεπτά κατάφερε να βάλει μπρος το αυτοκίνητο και ξεκίνησε να οδηγεί πίσω στο σπίτι. Άθελά του, ο Κώστας πήγαινε πιο γρήγορα απ' ό,τι συνήθως και γύριζε το τιμόνι άσκοπα, κάνοντας το αμάξι να πηγαίνει ζιγκ-ζαγκ. Ένωθε το κεφάλι του βαρύ και όλα γύρω του ήταν λίγο θολά, αλλά το αγνόησε και συνέχισε να οδηγεί. Ο Κώστας διέσχιζε τους δρόμους σαν αστραπή και χωρίς να το αντιληφθεί, προσπέρασε ένα κόκκινο φανάρι.

«Κώστα, πρόσεχε!» τσίριξε η Νεφέλη με τρεμάμενη και ανήσυχη φωνή. Πριν προλάβει να αντιληφθεί τι του είχε πει, το αυτοκίνητό τους είχε ήδη συγκρουστεί με ένα φορτηγό που ερχόταν απ' την αντίθετη κατεύθυνση. Προσπάθησε να αποφύγει τη σύγκρουση αλλά ήταν μάταιο. Ο Κώστας χτύπησε το κεφάλι του στο τιμόνι και τα παράθυρα ξεκίνησαν να σπάζουν και να διαλύονται σε χίλια κομματάκια, δημιουργώντας μικρά κοψίματα στο μέτωπο και τα χέρια του Κώστα. Το αυτοκίνητο αναποδογυρίστηκε στο πλάι, από τη μεριά της Νεφέλης. Ξαφνικά, ένας περίεργος ήχος ακούστηκε πριν το αμάξι ξεκινήσει να τυλίγεται στις φλόγες. Βαθύς πόνος διαπερνούσε το σώμα του Κώστα και η καρδιά του χτυπούσε γρήγορα, η αναπνοή του τραχιά. Μερικές φλόγες έκαναν την εμφάνισή τους στα χέρια και τα ρούχα του Κώστα, κάνοντάς τον να συνειδητοποιήσει ότι ήταν ώρα να φύγει από εκεί. Άπλωσε το χέρι του για να τραβήξει τη Νεφέλη έξω μαζί του αλλά δεν μπορούσε. Ήταν αναισθητη και το πόδι της είχε κολλήσει κάτω απ' το κάθισμα. Πανικόβλητος ξεκίνησε να φωνάζει: «Νεφέλη! Νεφέλη έλα πρέπει να φύγουμε!». Την ξανατράβηξε, όσο πιο δυνατά μπορούσε, αλλά μάταια. Βούρκωσε και ανησυχία σκέπασε το πρόσωπό του. Ο καπνός μέσα στο μικρό όχημα γινόταν όλο και πιο πυκνός και του γινότανε πιο δύσκολο να ανασάνει. Εξάντληση κυρίευε το σώμα του. Δεν είχε άλλες

δυνάμεις για να παλέψει, αλλά δεν μπορούσε να τα παρατήσει. Την ξανατράβηξε ακόμα μια φορά, τα δάκρυα τώρα κυλούσαν σαν ποτάμι απ' τα μάτια του.

«Σε παρακαλώ...», ικέτευσε αλλά τίποτα δεν άλλαξε. Οι φλόγες αγκάλιασαν το κορμί της καίγοντας τη σάρκα της. Ένας φρικτός ήχος ξέφυγε από τα χείλη του, σαν κραυγή από πληγωμένο ζώο. Γύρισε απ' την άλλη και ξέφυγε από το ήδη σπασμένο παράθυρο, δημιουργώντας κι άλλες πληγές και κοψίματα. Έπεσε στον κρύο δρόμο, τρέμοντας σαν ψάρι. Μερικοί άνθρωποι ήρθαν και τον μετέφεραν στο ασθενοφόρο για να του προσφερθεί βοήθεια και περιποίηση στα τραύματά του.

Μα δεν υπήρχε κανένας γιατρός που να μπορούσε να τον βοηθήσει, κανένα φάρμακο που να μπορούσε να γιατρέψει την πληγή στην καρδιά του. Είχε μόλις χάσει τον πιο σημαντικό άνθρωπο στη ζωή του, τη γυναίκα που αγαπούσε περισσότερο και από την ίδια του την ζωή. Όλα σε μια στιγμή! Δεν υπήρχε κανένας που να μπορούσε να τη φέρει πίσω. Είχε χαθεί! Και όλα αυτά εξαιτίας του, εκείνος τη σκότωσε. Αν δεν είχε πει ή αν υπήρξε πιο προσεκτικός και πιο ώριμος, τότε δεν θα είχαν εξελιχθεί έτσι τα πράγματα! Τώρα θα ζει με τις τύψεις για την υπόλοιπη ζωή του...

Χριστίνα Γεωργίου 2G